Iz emisije DUHOVNI DNEVNIK Radio Sjeverni FM –

15.04.2019. "O NAPASTOVANJIMA I OPSJEDNUĆIMA"

Danas ćemo razmišljati o tome što to znači biti napastovan i opsjednut. To je vjerska i duhovna tema. U stručnoj medicini i psihologiji ne postoje takvi termini za duševna stanja. U našoj kršćanskoj, katoličkoj vjeri, da. No, liječenje takvih stanja kod nas ljudi jednostavno nije moguće bez sudjelovanja i medicine i vjere, bez suradnje doktora i svećenika. Zbog toga je na tom području puno problema.

Po našoj kršćanskoj vjeri, mi katolici vjerujemo da postoji duhovno zlo, zli anđeli, duhovna bića. I oni djeluju u životima nas ljudi. Ovdje i sada. I oni bi nas ljudeÂÂ odmah sve uništili da ih u tome ne priječi Gospodin Bog.

Jedan od najvećih uspjeha Sotone i njegovih zlih demona u djelovanju u našim životima je da nas uvjere da oni ne postoje. Tada mogu raditi što hoće i kako hoće jer mi nismo svjesni što nam se događa i kako se protiv toga boriti.

Danas ću sa vam podijeliti neke jedan slučaj i jedno svjedočanstvo o temi demonskih napastovanja i opsjednuća.

Neki dan mi se prvi put putem emaila javila jedna draga osoba. Nije se predstavila, željela je ostati anonimna. Ali je podijelila sa mnom žestoke kušnje koje ju muče.

Jednostavno mi je napisala da je OPSJEDNUTA, POTPUNO OPSJEDNUTA.

Evo njezinog prvog maila, čiji početak je onako, odmah "u glavu":

"Poštovanje.

Imam problema već desetak godina. U početku sam počela pričati sa glasom u glavi misleći da je telepatija. Kada mi je postalo loše, zazivala sam Gospodina Boga i Gospu, Djevicu Mariju. Javio mi se glas da je Bog. Ja sam tako slušala taj glas i pričala s njim: npr. rekne mi da kleknem i ja kleknem itd.

Šta mi je god rekao, poslušala bi. Bila sam i u grijesima svakojakim. Kasnije sam shvatila da sam opsjednuta. Potpuna opsjednutost.

Nakon desetak godina teško mi je. Uma svoga nemam. Ubacuje mi svoje misli. U psihijatara sam bila, nema pomoći od tableta. U svećenika sam dosta bila, nisam našla adekvatnu pomoć. Neki su i molili nada mnom. Vjerovatno ću završiti u umobolnici. Kada kažem opsjednutost, mislim na totalnu.

Što mislite da učinim?

Ne mogu više a ni obitelj sa mnom…"

JA SAM JOJ OTPISAO SVOJIM PRVIM MAILOM:

"BOG TE BLAGOSLOVIO DRAGA "ANONIMNA", DRAGA SESTRO U VJERI.

Onako, na "prvu", ti mi ne djeluješ kao osoba bez pameti nego mi djeluješ rastreseno...a mi smo takvi ljudi da volimo druge oko sebe brzo osuditi ...

No, kako si me zamolila za neki savjet, ja ću ti onako, kako će mi biti na srcu, drugačije niti ne znam, reći što mislim i osjećam.

Kao prvo, ako nisi otvorena Gospodinu Bogu, iskrenošću i poniznošću, nego ti On samo sada služi da izađeš iz problema koje imaš, On ti neće moći pomoći a ni Njegovi svećenici ... zato možda i nije bilo nekih rezultata ... jer Bog djeluje jedino preko ISKRENE vjere u Njega ... Da bi to mogla, prvo se moraš iskreno, ali iskreno ispovijediti ... i iskreno osjetiti kajanje za grijehe koje si učinila ... i iskreno obećati da ćeš nastojati boriti se protiv svojih grijeha i ne više griješiti.

Bog na početku vašeg odnosa želi samo tvoju iskrenost i tvoj vapaj.

Kao drugo, imam i slučaj jedne drage osobe u vjeri, slično kao i tvoj, s kojom sam dosta razgovarao, i gdje smo oba dvoje zaključili da je njezina bolest nešto između stvarne psihičke bolesti, koju liječe liječnici svojim tretmanima, pa i tabletama, i napastovanja zloga i njegovih zlih demona, koji koriste svaku priliku da ju udare tu gdje je najslabija. Trebalo joj je dugo vremena dok je to shvatila, a onda i prihvatila ... i sada zna što i kako se mora boriti i liječiti ... i ovih zadnjih tjedana joj je konačno normalno ... bori se i liječi i svjesna je svega ...

Kao treće, ukoliko si uvjerena da je baš opsjednuće, upozoravam te da je to vrlo rijetki slučaj ... tu osoba ne vlada sobom ... a ti mi tako ne djeluješ ... Tu je također važno reći da, ukoliko si bila na duhovnim obnovama kod svećenika karizmatika kakav je fra Ivo Pavić, ili fra Kozul u Zagrebu, iliÂÂ fra Matić u Taboru, dakle, ako su oni nad tobom molili, oni su sigurno morali osjetiti tu tvoju opsjednutost ... a i demon koji bi te opsjeo, sigurno ne bi mogao izdržati te molitve i Presveto, Gospodina Isusa u njemu, te bi se sigurno nekako pokazao i manifestirao ...

Ako se to nije dogodilo, onda ne bi trebala biti opsjednuta, što je stvarno rijetko ali teško stanje, nego jako napastovana ...

Eto, kada si mi se već javila, i da bi ti mogao možda nešto savjetovati i pomoći, molim te da mi malo opišeš svoj život, kušnje, kako funkcioniraš itd., sve što želiš podijeliti sa mnom. Pa ti možda nešto i pomognem.

U svojem životu, bez obzira na moju grješnost, nisam doživio teška napastovanja i pokušaje opsjednuća. U mojih 12 godina od obraćenja, susreo sam samo jednog čovjeka za kojeg sam skoro bio siguran da je bio opsjednut i jednog za kojeg sam sumnjao da je opsjednut ...sve ostalo je bilo puno napastovanja s ponekim medicinskim dijagnozama određenih depresija, anksioznost, padavica i dr.

Eto, oprosti ako sam te negdje nečim povrijedio. Ti odluči da li ćeš mi se dalje javiti.

Ali, ja ću svakako idućih dana moliti za tebe te tvoje kušnje odnijeti Gospodinu Isusu na jednom klanjanju pred Presvetim Oltarskim Sakramentom ...

MIRÂÂ TIÂÂ IÂÂ DOBRO."

ONA MI SE PONOVNO JAVILA I NAPISALA:

"Rastresena sam jer 10-tak godina slušam neke glasove u glavi, prisilne misli, razna tlačenja itd.

Ja znam da sam opsjednuta… Demon reži ponekad preko mene, iz usta mi izlaze razni urlici... Udara me rukama mojim… ja to ne želim ali si ne mogu pomoći..

Ispovjedila sam se. Idem na misu kada mognem.

Pozdrav!"

PONOVNO MOJA PITANJA:

"A kako reagiraš na molitve svećenika, na presveto, na Hostiju?

Da li imaš čisto srce kod ispovijedi, onu potpunu iskrenosti, kajanje za grijehe?"

NJEZINÂÂ ODGOVORI:

"Imam reakcija, zavisi… Trudim se imati čisto srce pri ispovijedi.

U crkvu nekada mogu a trenutno nisam u stanju.

I u Bibliji piše da je Isus oslobodio jednog od zli duhova u hramu. Znači, da neki i mogu ići u hram tj. crkvu. Ni jedan slučaj nije isti…

A U SVOJEM ZADNJEM EMAILU, JA SAM JOJ NAPISAO:

" BTB i pozdrav draga sestro u vjeri.

Ovako, na preskokce. Ako smatraš da si opsjednuta, to je duhovno stanje i to može riješiti samo svećenik molitvom egzorcizma ... put je razgovor sa svojim župnikom a on onda odlučuje što dalje ... svaka biskupija ima svojeg svećenika egzorcistu ili biskup ga biskup imenuje za svaki pojedini slučaj ...

A možda i neki drugi svećenik, na nekoj duhovnoj obnovi ili hodočašću…ili kojeg sam odabereš. No, svakako razgovaraj sa svojim župnikom, ako već nisi.

Ako tim putem to ne uspiješ, onda ti preporučam odlazak u Tabor i tamo posebni razgovor s fra Matićem, koji vodi duhovne obnove. On će to procijeniti i dati ti neki savjet ...

Ili, isti način kod fra Ive Pavića u Šurkovcu, BIH.

S obzirom da se radi o duhovnoj borbi, sakramentalni život ti je obvezan ... mise, ispovijedi, pričesti, molitva, Biblija, postiti ...

Uključi se u neke zajednice vjernika, idi na njihove sastanke, druženja, da budeš u okruženju ljudi u vjeri ...

Jednostavno se moraš boriti i koristiti oruđa koja sam ti naveo ...

Čitaj duhovnu literaturu ... poslat ću ti neke naslove knjiga za koje mislim da bi ti mogle pomoći ...

Eto, i ja se često ovih dana kratko pomolim za tebe i idućih dana ću moliti za tebe ...

Mir ti i dobro."

PJESMA: NE BOJ SE JER JA SAM S TOBOM - SRCE ISUSOVO – 3,16

S portala "DNEVNO.HR" preuzeo sam jedan članak pod nazivom: ‘BILA SAM OPSJEDNUTA, na spomen ovog imena, ispuštala sam nenormalne urlike’, pa ću ga danas podijeliti s vama na ovu današnju temu.

Draga djevojka iz Hrvatske svjedoči:

"Ispričat ću vam svoju priču.

Zovem se Iva i imam 24 godine. Kao dijete sam jako voljela Isusa. Razmišljala sam o Njegovoj boli i patnji dok su me moji vršnjaci zbog toga smatrali smiješnom.

Nakon srednje škole, upisala sam fakultet i sa sestrom zbog školovanja odselila od kuće. Vrlo brzo sam zavoljela grad. Svidjelo mi se imati i pritom sam zaboravila biti. Postojati. Noćni život,

svjetla grada, izlasci, odvukli su me za ruku od Boga. Nestala je moja ljubav, moja razmišljanja o Bogu. S time, nestajala sam i ja.

Voljela sam izlaziti. To mi je postala opsesija; alkohol, zaboraviti sebe i sve oko sebe i postajati netko drugi. Zgazila sam samu sebe i dopustila drugima da me zgaze, unište. Isusa sam odbacila, a Sotonu nesvjesno pustila u svoj život.

Nakon dvije godine života u opijanjima, gaženjima sebe i drugih, odlučila sam se vratiti doma. Nakon što sam prokockala fakultet i iznevjerila roditelje, odlučila sam doći doma jer moj život nije imao smisla.

Bila sam jako loše. Depresivna, nervozna, mnogo sam psovala, svađala se sa svima, radila stvari za koje nikad nisam mislila da ću ih napraviti. Imala sam mnoštvo „prijatelja”, a bila sam

sama. Počeli su se „rađati” dani gorčine i boli. Više nisam postojala, postala sam hodajući mrtvac. Imala sam osjećaj da se gubim, da tonem. Padala sam u rupu bez dna i sve oko mene bila je tama. No, u meni je još ostao mali dio razrušene kuće i tražila sam Boga. U prethodne dvije godine bila sam u crkvi nekoliko puta, sjela bih u posljednji red klupa i tupo gledala u pod.

Nakon toga sam odlučila otići na duhovnu obnovu. Sve je bilo dobro dok se na molitvi za oslobođenje nije sa mnom počelo događati nešto čudno. Tijekom molitve, imala sam čudne reakcije. Počela sam nekontrolirano drhtati, plakati, glasno uzdisati; jako se čudno smijati pa plakati. Nisam znala što mi se događa. Sjećam se da sam u jednom trenutku upitala mamu: „Je li nešto u meni?” Bilo me tako strah. Svećenik se pomolio za mene i bila sam bolje. Barem sam tako mislila.

Nakon mjesec dana, ponovno sam otišla na duhovnu obnovu. Taj put sam sat i pol ostala ležati na podu. Bilo je strašno. Prvih nekoliko minuta počivanja u duhu, nije se ništa događalo, da bi mi se zatim počela iskrivljavati vilica, a u sebi sam čula glas: počelo je. Oči su mi bile zatvorene i mislila sam: „Ako ih otvorim, ovo će prestati. No, ništa od toga.

Reakcije su bile strašne: nadnaravni krikovi, bacanje, vrištanje. Glas je iz mene stalno ponavljao: „Ona je moja! Moja! Ne dam je Isusu, ona pripada meni! Ona je prokleta od svih! Ona mu se predaje. On s njom ima zadatak, ona je moja!" Bila sam svjesna svega, no nisam mogla ništa. Netko je kontrolirao mojim mislima, glasom, pokretom ruku i nogu. Strgnula sam krunicu s vrata, ozljeđivala sebe i ljude oko sebe. Odbijala sam blagoslovljenu vodu, nisam nikako mogla za svećenikom ponavljati Zdravo Marijo. Na spomen Marijina imena, ispuštala sam nenormalne urlike.

Tada sam odjednom sve shvatila! Načinom svoga života u prethodne tri godine, izbacila sam Isusa, zalupila Mu vrata, zgazila Njegove zapovijedi. Nesvjesno sam otvorila vrata Sotoni. Način moga života odgovarao je njemu. Kod mene mu je bilo ugodno, dobro, a kad sam odlučila vratiti se Isusu, zapodjenula se borba za moju dušu. Isus je iskoračio tek kad sam ja htjela promijeniti svoj život i nastaviti hoditi s Njime. Imala sam slobodnu volju.

Nakon te molitve, u šoku sam došla kući. Kad su sestra i mama tati rekle što se događa, on nije vjerovao. Nitko mi nije vjerovao, smatrali su me psihički nestabilnom. Nakon 20-ak dana, na večernjoj sv. misi, izbile su reakcije. Svećenik je ostao u čudu! Mislila sam da je nakon one molitve bio kraj, no to je bio tek početak i to se događalo narednih nekoliko mjeseci. Nije bilo pravila, noć, dan… Krug prijatelja se sužavao, sužavao… Ostala je samo obitelj. Ona od koje sam bježala. Ona koje sam se na neki način odrekla.

Imala sam taj blagoslov da je u mom mjestu bila časna sestra, jako dobro upoznata s tim stvarima. Usmjerila me na pravi put i od nje sam mnogo naučila. Ona me dovela u katoličku karizmatsku zajednicu. Tada sam spoznala što je ljubav. Ti ljudi su me primili otvorena srca, iako me nisu poznavali. Molili su za mene, postili, bili mi podrška…

Počela sam ići na sv. misu svaki dan. Tako sam upoznala euharistijskoga Isusa. Svoju ljubav. Sotona bježi od Njega. Od toga komada kruha. Nisam mogla ući u crkvu, morali su me voditi. Nisam se mogla prekrižiti. To su drugi činili mojim rukama. Nisam mogla kleknuti pred Isusom. Nisam mogla moliti. Nisam se mogla pričestiti. Nisam mogla otvoriti usta. Kad bih to jedva nekako učinila, htjela sam izbaciti hostiju, ali zalijepila bi mi se za nepce i tako otopila.

Tad sam i to spoznala! „Zar mi je ovo trebalo da spoznam da je Isus živ prisutan ovdje?! Mogla sam ići na sv. misu i normalno se pričestiti, a meni je ovo trebalo da skužim!” razmišljala sam.

I neka mi netko danas kaže da je to običan komad kruha. Neka mi netko danas kaže da je sv. misa obična ceremonija. Na sv. misi sam proplakala, Isus je liječio moje rane, čistio svu prljavštinu koju sam na sebi nakupila, brisao loša sjećanja… Stalno sam imala krunicu u rukama. Škapular oko vrata mi je jako smetao. Svrbio me, gušio, čak sam i osip od njega dobivala. Moja je obitelj spoznala Božju snagu, počeli smo ići na sv. misu svaki dan, moliti.

Najgore su mi bile noći. Taj neopisiv strah, ta plašenja, pogotovo vrijeme od ponoći do tri. Čula bih ono što nitko pored mene nije čuo, vidjela ono što drugi pored mene ne vide. Samo sam stiskala krunicu, pored mene bi letjele crne marame, viđala sam bljeskove, čak i obrise samog Sotone. Na trenutke sam mislila da stvarno ludim, da su drugi u pravu. Ponavljala bih samo: „Isus, Isus…"

Kako su reakcije bile česte, morala sam na egzorcizam. Molim? Čula sam da to postoji, a što je točno, nisam ni znala. Mislila sam da se to događa samo u filmovima, ne u stvarnom životu. Ne meni. Došla sam na molitvu. Sa je mnom išlo nekoliko ljudi sa zajednice.

Molitva je počela na latinskom. Osjetila sam kako mi kroz noge nešto ulazi i munjevito se penje

do utrobe i tada sam osjetila da me šakama uhvatilo i bacilo na pod. Trajalo je otprilike sat vremena. U razdoblju od nekoliko dana, uslijedile su još dvije molitve. Tijekom te molitve, užasno sam urlikala na zazivanje Marijina imena i imena sv. Mihaela… Nisam mogla jesti hranu posoljenu blagoslovljenom soli ni piti blagoslovljenu vodu. Nakon molitvi, osjećala bih strašan umor. Rodbina, kao i susjedi, počeli su nas smatrati ludima, fanaticima, izrugivali su nam se. Pojma nisu imali što nam se događa. Mojim su prijateljicama roditelji branili da se druže sa mnom jer su mislili da je to prijelazno.

Nakon duge borbe i molitve, pobijedio je Isus i Njegovo milosrđe. Njegova je ljubav zahvatila moj dom i osvojio nas je svojim mirom i radošću. Prošla je godina dana i kad smo došli k sebi, otprilike istoga datuma, moja sestra, godinu dana mlađa, počela je imati reakcije. „Izbile" su na jednoj molitvi. Kad sam čula njezine krikove, mislila sam da mi se pričinja. Bila sam ljuta na Boga, pitala sam Ga zašto nije sve slomio na meni, zašto i ona mora sve to prolaziti. Te besane noći, strahove, ismijavanja mještana… Moji roditelji, ponovnu muku?

Ljutnja me držala nekoliko dana, nakon čega sam shvatila da ona nije slobodna, Isus je mora osloboditi kako bi bila. Pokidati sve lance kako bi bila potpuna. Ona je imala reakcije na smrt, suicidalne misli, zlostavljanja. Dok sam ja imala na psovke, proklinjanja i gotove sve okultne prakse (a nikada se time nisam bavila!). Izdržali smo i ostali Gospodinu vjerni do kraja. Naša vjera je ojačala i ljubav prema Bogu porasla.

Negdje pri kraju sestrinih reakcija, bila sam na zajednici i molili smo. Zatvorila sam oči i vidjela groblje (ta slika mi je u vrijeme mojih reakcija često dolazila; a to groblje nikada nisam vidjela uživo) i ondje neku ženu, duge crne kose, odjevenu u bijelo. Bila je sva ispaćena i izlazila je iz groblja. Ono čudno: ona nije imala ni oči, ni usta, ni nos. Samo izduženo lice. Iza nje je izlazilo mnoštvo ljudi. Svih uzrasta, veliki, mali… Svi su bili umorni, ispaćeni, blijedi…

I tada sam spoznala! To su moji preci! Našim patnjama i žrtvom koju smo prikazivali za njih, oni su oslobođeni! To mi je Gospodin i potvrdio. Nijedna patnja, žrtva Bogu dana, nije uzaludna. Sad imam toliku molitvenu potporu svojih predaka koji uživaju sva blaga u kraljevstvu nebeskom. Imala sam milost tako mlada vratiti se Gospodinu.

Prošle su gotovo tri godine od mojih reakcija i svakim sam danom sve ispunjenija. Aktivni sam član svoje zajednice, Gospodin mi je providio posao za koji sam molila; od radnog vremena, mjesta, do šefova. Sve kako sam zamolila. Zar nije divan naš Bog?!

I dalje ne mogu vjerovati da sam sve to prošla. Imala sam čast što je obitelj bila uz mene, moja zajednica – druga obitelj, moja Ljubav i čitavo nebo. Kako da šutim o ljubavi Njegovoj?

Pa zar da odem od tebe, moj Gospodine? Sad kad si me oslobodio i pokazao kako život uz Tebe može biti divan? Neka sam luda, smiješna, fanatik, psihički nestabilna… sve to na slavu Božju.

Ovo moje svjedočanstvo neka bude na slavu Božju i neka vas, dragi čitatelji, potakne na molitvu i predanje Gospodinu. Ne možete ništa izgubiti kad mu se predate. Možete samo dobiti. Život vječni. Dragi moji, to vam je priča o Isusu. O pobjedi i ljubavi. O milosrđu i praštanju. Samo zazovite ime Isusovo i bit ćete spašeni.

Neka vas Bog blagoslovi…"